

Θυμωμένοι άνθρωποι - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Είπε ο Αββάς Αγάθων: «ένας οργίλος και νεκρό να αναστήσει, δεν είναι Θεάρεστος» (από το «Γεροντικό»)

Είμαστε θυμωμένοι οι άνθρωποι του καιρού μας. Το βλέπουμε στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, στα σχόλια των ειδησεογραφικών σελίδων, στην καθημερινότητα καθώς οδηγούμε, στην επιθετικότητα με την οποία συμπεριφερόμαστε ακόμη και έναντι των οικείων μας. Πολλοί λειτουργούν με μια προκατάληψη έναντι των άλλων: σαν ο κόσμος να τους χρωστάει, σαν οι άλλοι να είναι βέβαιο ότι θα τους αδικήσουν, σαν να υπάρχει ένα αίσθημα απειλής, κάποτε και απογοήτευσης που τους κάνει να στρέφονται πρώτα εναντίον του εαυτού τους και, κατόπιν, εναντίον των άλλων.

Είμαστε θυμωμένοι οι άνθρωποι του καιρού μας. Αυτός ο θυμός εύκολα μετατρέπεται σε οργή, γεννά ρήγμα κοινωνικό, πολιτικό, διαπροσωπικό, κάποτε και εσωτερικό. Οι συνέπειες είναι εμφανείς: ανησυχία, θλίψη, ματαίωση. Και τότε,

έχοντας χάσει την πνευματική μας ισορροπία, τη νηφαλιότητα στον τρόπο με τον οποίο κρίνουμε τον εαυτό μας, στρεφόμαστε συνεχώς προς τους άλλους, όχι ως ευκαιρία δικής μας μετανοίας, προσφοράς, αγάπης, άσκησης στην αντοχή, αλλά ως αφορμή δικαιολόγησης του εαυτού μας για τις ήττες και τις αποτυχίες κάθε μορφής.

Μα είναι αλάθητοι οι άλλοι; Είναι δίκαιοι και σωστοί έναντί μας; Έχουμε πάντοτε άδικο να αισθανόμαστε πληγωμένοι από τη στάση τους; Προφανώς και με τα ανθρώπινα μέτρα όχι. Όμως το ερώτημα είναι κατά πόσον λειτουργούν εντός μας τρία κριτήρια. Το πρώτο είναι ο σεβασμός στην ελευθερία τους, η οποία τους κάνει να επιλέγουν δρόμους αντίθετους από το δικό μας θέλημα. Το δεύτερο είναι οι προσδοκίες μας από αυτούς, οι οποίες δεν εκπληρώνονται διότι είτε δεν θέλουν είτε δεν μπορούν. Το τρίτο είναι το έλλειμμα πίστης μας στην πρόνοια του Θεού, η οποία μας δοκιμάζει ενίοτε, ώστε να βρούμε τα αληθινά μας μέτρα, που έχουν να κάνουν με την ταπείνωσή μας και τα όριά μας.

Η ασκητική παράδοση της Εκκλησίας μάς επισημαίνει ότι ένας άνθρωπος που συνεχώς οργίζεται δεν αρέσει στον Θεό, ακόμη κι αν κάνει θαύματα. Αυτό συνεπάγεται την ανάγκη της πραότητας, της συγχωρητικότητας, της υπέρβασης κάποτε του δίκιου μας χάριν της αγάπης. Ακόμη όμως κι αν δεν μπορούμε να υπερβούμε τον θυμό μας, καλούμαστε να τον μετατρέψουμε σε δημιουργία. Να θυμώσουμε εναντίον του εαυτού μας για όσα ζητά και να τον οδηγήσουμε στο να παλέψει να προσφέρει. Να μη νικηθούμε από την άρνηση των άλλων να ταυτιστούν μαζί μας, αλλά είτε να επιμείνουμε στον στόχο μας είτε να κάνουμε γόνιμη αυτοκριτική για την όποια επιλογή μας, η οποία επένδυσε στους άλλους, χωρίς να είμαστε σε θέση να σηκώσουμε τον σταυρό που συνοδεύει κάθε στόχο. Να προχωρήσουμε συγχωρώντας. Να αφήσουμε πίσω εκείνους στους οποίους επενδύσαμε, αν μας αρνούνται, χωρίς εκδικητικότητα. Δεν είναι μόνο ότι η ζωή συνεχίζεται. Είναι και ότι όσο καθηλωνόμαστε στην αδυναμία των άλλων, τόσο δεν θα μπορέσουμε να βρούμε το αληθινό μας πρόσωπο, ό,τι μας ομορφαίνει πραγματικά, για να κάνουμε το περαιτέρω βήμα.

Στον Θεό αρέσουν οι ταπεινοί. Οι νικημένοι από την αγάπη. Όσοι δεν απελπίζονται. Όσοι αναγνωρίζουν ότι το λάθος τού να επενδύεις σε άλλους χωρίς εκείνοι να το αντέχουν δεν πρέπει να γίνεται αφορμή θυμού, αλλά νέας πορείας. Μαζί με εκείνους και όσο εκείνοι μπορούν ή χωρίς εκείνους, για να μην συντριβόμαστε. Και ο Θεός βοηθά.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

Πηγή: pemptousia.gr